

Bemærkninger til lovforslaget

Praktiserende Lægers Organisation (PLO) meddelte med skrivelse af 21. maj 1990 Sygesikringens Forhandlingsudvalg (SFU) opsigelse af Landsoverenskomsten om almen lægegerning med virkning fra og med den 1. januar 1991. I forhandlingerne mellem SFU og PLO er det ikke lykkedes at nå til enighed om en ny overenskomst.

På et møde i SFU den 21. december 1990 blev der forelagt en aftale mellem SFU og PLO om forlængelse af den gældende overenskomst om almen lægegerning indtil den 1. juli 1991. Aftalen ville bl.a. indebære følgende:

- Forhøjelse pr. 1. januar 1991 af de praktiserende lægers basishonorar pr. tilmeldt gruppe 1-sikret med 2,37 kr. til 43,34 kr. pr. kvartal (grundhonorar).
- Forhøjelse pr. 1. januar 1991 af konsultationshonoraret med 0,71 kr. (grundhonorar).
- Aftale om finansiering af uddannelsesamanduisstillinger.

Aftalen ville for perioden fra 1. januar–1. juli 1991 forøge de praktiserende lægers indkomst med ca. 30 mio. kr., svarende til en indtægtsfremgang på ca. 2 pct. Hertil kommer de øgede udgifter til uddannelsesstillinger, og de samlede amtskommunale udgifter ville på årsbasis blive forøget med ca. 70 mio. kr., svarende til en stigning på knap 2,5 pct. i de amtskommunale sygesikringsudgifter til almen lægehjælp.

Regeringen har den 21. december 1990 meddelt, at aftalen mellem SFU og PLO ikke kan godkendes i henhold til § 26, stk. 2, i lov om offentlig sygesikring. Begrundelsen herfor er, at hensynet til samfundsøkonomien tilsiger, at lønstigninger i både den private og den offentlige sektor bliver mindst mulige. Regeringen finder det ikke acceptabelt, at praktiserende læger, der i forvejen har relativt høje indkomster, sikres en indtægtsfremgang af den nævnte størrelse forud for indgåelse af en egentlig overenskomstaftale. Hertil kommer, at aftalen ikke rummer forbedringer til fordel for patienterne.

Regeringen må herefter konstatere, at der med virkning fra den 1. januar 1991 ikke vil gælde overenskomstmæssige vilkår for almen lægehjælp efter sygesikringsloven, medmindre der lovgives herom.

Regeringen finder af flere grunde en sådan lovgivning nødvendig. Det afgørende er, at borgerne kun er sikret gratis lægehjælp hos alment praktiserende læge, hvis der er en gældende overenskomst om vilkårene herfor, jf. § 12, stk. 1 og 3, i lov om offentlig sygesikring.

Når regeringen foreslår en uændret forlængelse af den gældende overenskomst med 3 måneder, skyldes det bl.a., at der tilsyneladende er enighed mellem overenskomstens parter om behovet for en gennemgribende modernisering af de overenskomstmæssige vilkår for almen lægepraksis. Regeringen kan tilslutte sig dette synspunkt, og forlængelsen af overenskomsten vil da også give tid til at færdiggøre forhandlingerne mellem parterne. Regeringen forventer således, at der også efter den 1. april 1991 vil være en overenskomst om almen lægehjælp efter sygesikringsloven.

Som grundlag for fortsatte forhandlinger foreligger dels SFU's forslag til et fælles grundlag for afslutning af overenskomstforhandlingerne (udkast af 8. november 1990 til slutseddel til en ny overenskomst om almen lægegerning), dels PLO's formulerede krav til en ny overenskomst. Endvidere foreligger der redegørelser fra 3 udvalg, som overenskomstparterne har haft nedsat til belysning af nogle centrale spørgsmål i relation til en ny overenskomst.

Der er således gennemført et omfattende analysearbejde til forberedelse af forhandlingerne, og der er i det foreliggende materiale meget, som efter regeringens opfattelse lægger op til den ønskede modernisering af de alment praktiserende lægers overenskomst. Der kan bl.a. peges på følgende:

- En forenkling af reglerne for honoreringen af de alment praktiserende læger samtidig med en forbedring af konsultationshonoraret. Overenskomsten skulle dermed blive lettere at administrere for både lægerne og amtskommunerne, hvilket bl.a. giver mulighed for at reducere administrationsomkostningerne.
- En tilskyndelse til overgang til edb-afregning. Dette giver både mulighed for besparelser i administrationsudgifterne og en lettere adgang til indførelse af en udbygget og mere tidssvarende registrering af aktiviteten i almen praksis. Regeringen må i